

ԼՈՒՌ ԳԻՇԵՐԻՆ...

ԱԻԵՏԻՔ ԻՍԱՀԱԿԵԱՆԻ

Լուռ գիշերին մոքիս շիմաց
Շատ սպւերներ ժողովան.
Ա'խ, ընկերներս—մեռած, կորած,
Հոգուս խորքով անց կացան:

Նրանց աչերն—անյոյս, անսէր,
Սրտիս խորքը նայեցին.
Խոր վէրքի պէս սիրտս բաց էր,—
Նրանք այնպեղ սուղեցին...

Ու կուլամ ես լուիկ—մնջիկ,
Ա'խ, ընկերներ, ինչ, մի՞թէ.
Մի՞թէ մեռած, իրան մեռած...
Ա'խ, ձեր շիրիմն սրտումս է...